

ingen Afgift yde til Fonden, ingen Pension vilde faa, medens det dog vil være disse Enker, der i største Grad maa antages at trænge til Hjælp.

Man kunde dernæst, med Pensioneringen af Embedsmænds Enker for Dje, sætte Pensionens Størrelse i Forhold til Apotekets Nettoindtægt i Mandens Besiddelsestid og stigende i Forhold til det Antal Aar, i hvilket Manden har haft Apoteket. Heller ikke dette vilde være heldigt, fordi det, naar der er Spørgsmaal om Hjælp af det offentlige til Apotekerne, vil være højest ubilligt just at yde mest til de Enker, hvis Mænd have siddet i de bedste Vilkaar og i lang Tid have siddet inde med Apoteket og saaledes selv lettest havde kunnet sikret deres Enker Forsørgelse.

Det turde derfor ubetinget være rigtigst at fastsætte en Normalpension af en vis bestemt Størrelse, ens for alle Enker, saaledes at det overlades de Apotekere, der have Evne hertil, paa egen Haand at skaffe deres Enker bedre Vilkaar.

Naar man efter Kommissionens Forslag sætter Pensionen til 1,000 Kr., og man betænker, at denne Sum svarer til, hvad der af Staten ydes i Pension til Enken efter en Embedsmand med en aarlig Lønning af 8000 Kr., kunde det foreslaaede Beløb ved første Ojeblik synes at være for højt. Denne Antagelse turde imidlertid bortfalde ved en nærmere Betragtning. Sagen er jo nemlig den, at det efter de gældende Regler er paalagt Embedsmændene selv at bidrage til deres Enkers Forsørgelse ved at tegne Overlevelsesrenter for dem. Den hele aarlige Indtægt for Enken efter en Embedsmand bliver paa denne Maade omtrent $\frac{1}{3}$ ($\frac{13}{40}$) af Mandens Indtægt, saa at en Pension af 1,000 Kr. svarer til en aarlig Indtægt af omtrent 3,000 Kr. Dette leder Tanken hen paa, om man da ikke ogsaa paa dette Omraade burde indføre den Ordning at paalægge Apotekerne, saa snart de gifte sig, at tegne Overlevelsesrenter for deres eventuelle Enker; man kunde da sætte Størrelsen af den af Fonden ydede Pension til Enken betydeligt ned. Dette kunde da, til dels efter Eksemplet i Sverig og Norge, jfr. foran, ske paa den Maade, at Størrelsen af den pligtige Overlevelsesrente blev sat i et vist Forhold, f. Eks. $\frac{1}{5}$, til den aarlige Nettoindtægt. Oplysning om denne vilde kunne faas af de Skemaer med Indtægts- og Udgiftsangivelser, som Indehaverne af de personlige Apotekerbewillinger ifølge Loven af 10de April 1895 aarlig skulle indsende til Justitsministeriet. Efter Kommissionens Anskuelse vilde det imidlertid ikke være gør ligt at paalægge Apotekerne med de smaa Indtægter denne Byrde (jfr. i denne Henseende ogsaa Princippet i Ordningen af den ved Loven af 1895 fastsatte Afgiftspligt). Ogsaa for Indehaveren af et middelstort Apotek vilde det let blive for byrdefuldt, naar han ved Siden af Afgiften efter Loven af 1895 tillige skulde afholde Udgifterne ved at sikre sin Enke en Overlevelsesrente. Den Pension, som man foreslaar tilstaaet Enkerne af Apotekerfonden, bør derfor formentlig sættes til et Beløb, der svarer til den Understøttelse, Enken efter en Embedsmand med en Middelinntægt oppebærer i Pension og Overlevelsesrente i Forening. Som oven for anført, turde en aarlig Pension af 1,000 Kr. derfor være passende.

Til den fornævnte Pension bør Enken have en ubetinget Ret; men for derhos at opmuntre til yderligere Sikring af Enkens Forsørgelse ville vi anse det for praktisk, at der gives Justitsministeriet som Fondens Bestyrer Beføjelse til, saafremt Manden har sikret Enken en Overlevelsesrente, efter Hensyn til Fondens Status saavel som til